SILKE SCHELLHAMMER

EN SKOLE UD OVER DET SÆDVANLIGE

SCHOOL OF TALENTS

1. TIME: VILDT HØJT!

GRATIS LÆSEPRØVE

TAG MED TIL

SCHOOL OF TALENTS

KOSTSKOLEN FOR BØRN MED OVERNATURLIGE EVNER. DE KAN FORVANDLE SIG, FORSTÅ DYR, KONTROLLERE VAND, GÅ GENNEM VÆGGE ... OG ALT MULIGT ANDET FANTASTISK!

Alva ønsker sig mere end noget andet at være normal! Men det er svært, når man kan forstå dyr og altid har en larm af dyrestemmer i hovedet ... Men da Alva begynder på sin nye kostskole, bliver hele hendes verden vendt på hovedet, for her har *alle* elever særlige talenter. Får Alva endelig nye venner? Og kan hun løse den mystiske gåde på skolens infotavle?

Bind 1

Bind 2

BOLDEN

9 788772 056159

KAPITEL 7

KLØVER, KLØVER, GRØNKØNNE KLØVER!

”Lad os gå op på den høj dér,” foreslog Mala. ”Derfra har man det bedste overblik over øen.”

Da de kom derop, pegede Mala mod en lille skov. Bag den kunne Alva ane den lange bro, der forsvandt ind i tågen. Lige før skoven lå den store bygning af glas og beton, som hun havde set fra bilen.

”Det er skolen,” sagde Mala.

”Sover I der?” spurgte Karlo.

”Øh nej. Det der er kun skolen. Vi bor og sover dér,” svarede hun og pegede mod de små stenhuse.

”Ærgerligt. Så kan du ikke vade til undervisning i dit nattøj,” sagde Karlo til Alva. Det havde ellers været den eneste fordel, han kunne komme i tanke om, ved at skulle gå på en kostskole.

Alva havde svært ved tage blikket fra den usædvanlige skolebygning. ”Det ligner et nødlandet rumskib.”

”Ja, flot på sin egen måde, ikke?” svarede Mala. ”Slottet og de små stenhuse var alt sammen grevens. Det er kun skolen, der er ny.”

”Hvad brugte han al den plads til?” ville Karlo vide.

Mala trak på skuldrene. ”Aner det ikke! Greven var vist godt tosset.” Hun vendte sig mod Karlo og hviskede: ”Man siger også, at det spøger her på øen!”

”Som om!” udbrød Karlo, men så sig alligevel usikkert omkring, mens de gik videre.

Alva kunne høre insekter, der sludrede og skændtes, men pludselig kunne hun også høre nogle andre dyr synge. Fuldstændig tonløst. Og mumlende, som om de sang med mad i munden.

”Kløøøver, kløøøver, grønkønne kløøøver, næ, goddag lille larve, grønkønne kløøøver, uhm namnam.”

”Ærteblooomst, søde, sprøde æææærteblomst!”

”Skvalderkål, skvalderkål, jeg synger et kvad for en kål, en kvadkål, mmm, der var en til, skvalder-rabalder-kål.”

”Kørvel, kooørvel, fra mark til mave, uh, der er en mælkebøtte, um-num, der vaaar en mælkebøtte.”

Det kunne kun betyde …

”Har I får her?” spurgte Alva.

”Får? Hvad er det for noget ævl?” sukkede Karlo.

”Jo, jo,” sagde Mala. ”Vi har får! De er vores græsslåmaskiner. De løber frit rundt på øen.”

”Okay, og hvor er de så nu?” vrængede Karlo.

”Stop dig selv. Der er får her, og så er den ikke længere,” sagde Alva. Hold op, hvor var han irriterende. Men Mala var vildt sød. Karlo skulle ikke have lov til at ødelægge hendes skolestart ved at være sådan en bedrevidende klogeåge.

Mala virkede heldigvis også ligeglad med, at de småskændtes, og med at Karlo var så irriterende. Hun havde drejet sig væk og stod nu og vinkede til en dreng, der var på vej op mod dem. Han var ret høj og havde kort, mørkt hår og en lidt spids næse. Og så smilede han til dem.

”Hey. Har du fået æren af at være turguide i dag, Mala?” spurgte han.

”Hej, Jonas. Jeps. Det her er Alva. Hun er ny. Og det her er hendes bror, Karlo. Han er IKKE elev.”

Et kort øjeblik undrede Alva sig over betoningen på *ikke,* men så gik det op for hende, at det var Malas

måde at advare ham, der åbenbart hed Jonas; der skulle ikke tales om evner foran Karlo.

Jonas hilste på dem og spurgte så Mala: ”Du har ikke tilfældigvis set min … ” Han tøvede og så tænksom ud, som om han ikke kunne huske ordet for det, han ledte efter. Så holdt han pege- og tommelfinger lidt fra hinanden og så spørgende på Mala.

”… din lommekniv?” gættede Mala, og Jonas nikkede lettet.

”Ja, præcis, min … LOM-ME-KNIV,” sagde han så.

Selv set i lyset af hemmelighedskræmmeriet syntes Alva, det var en noget mærkelig samtale. Hun var ret sikker på, at Jonas i virkeligheden ikke ledte efter en lommekniv.

”Wow, har du virkelig din egen lommekniv?” spurgte Karlo og så beundrende på afstanden mellem Jonas’ tommel- og pegefinger, som han stadig stod og flagrede med.

”Hva’? Ja! Det kan du tro, jeg har,” svarede han og tog hånden ned.

”Skal vi hjælpe dig med at finde den?” tilbød Karlo.

”Nej, det behøver I ikke. Den skal nok finde mig.”

”Skal lommekniven nok … finde dig …?” spurgte Alva og kiggede sig omkring, ”… herude?”

”Ja, ja, den er nemlig rimelig skarp,” grinede Jonas.

”Hvordan f…” Karlos spørgsmål blev afbrudt, da jorden pludselig gungrede under dem. De hørte dumpe, hastige hovslag. Alva fór sammen, og Karlo klamrede sig til hende.

Ud af ingenting kom der pludselig en hel fåreflok til syne. De stormede af sted nede fra skovbrynet og fortsatte op ad højen, hvor Alva og de andre stod.

”Æde! Æde! Æde!” råbte de i mulerne på hinanden.

Det var ikke deres sædvanlige berettende madsang; de var virkelig i panik. Og det smittede …

Så hørte de lyden.

KAPITEL 8

FLAP, FLAP, FLAP

Hvad i alverden var det?

Karlo stod stadig med ansigtet presset ind mod Alva. Han kiggede frem med et halvt øje og fulgte fårenes panikløb. Alva så sig usikkert omkring og opdagede, at Mala og Jonas slet ikke så forskrækkede ud. Alva syntes endda, hun så dem sende hinanden nogle hemmelighedsfulde tegn.

Fårene stoppede efterhånden op og faldt langsomt til ro rundt om dem. Nogle få strakte stadig hals og kiggede sig omkring, men andre var allerede i gang med at spise igen. Og synge om det.

Alva skulle også lige til at ånde lettet op, da hun hørte

det igen. Det lød som store, tunge vingeslag.

Flap, flap, flap.

Pludselig så Alva en enorm skygge, der gled hen over marken og direkte mod dem.

”Woow, prøv lige at se den der sten! Den glimter!” nærmest råbte Mala, mens hun greb Karlo om skulderne og drejede ham væk fra kæmpeskyggen.

”Hvor?” spurgte Karlo og kiggede ned ad en grusstien.

Der var i hvert fald nok sten at kigge på. Alva kiggede også den vej, men så ikke nogen glimtende sten.

Så begyndte fårene igen at skrige: *”Æde! Æde! Æde! Æde! Æde! Æde! Æde!”* Hele flokken stormede af sted igen.

”Nå ja! Dér! Nu kan jeg også se den!” sagde Jonas højt og pegede på stien. ”Den skifter endda farve!”

Flap, flap, flap.

Alva kiggede op – og tabte pusten. Hun stod og gloede op med vidtåben mund. Lige over dem fløj en drage. En vaskeægte drage. Og pludselig forstod hun fårene. De skreg ikke op om, at de ville ÆDE, men om, at dragen ville ÆDE DEM! Deres panik var virkelig forståelig. Alva havde godt nok aldrig set andre drager, men den her så altså ud til at kunne æde en hel fåreflok i en enkelt mundfuld. Det var næsten majestætisk, som den drev gennem luften.

Dens skæl-agtige hud skinnede i solen, og den slog roligt med de gigantiske vinger.

Flap, flap, flap.

Den gled lydløst nærmere, og det samme gjorde skyggen på jorden. Lige om lidt ville den være direkte over dem. Alva var ved at give efter for en gryende panik, men så forstod hun med ét Mala og Jonas' plan. Karlo måtte selvfølgelig ikke se dragen. Særlige evner, hemmelighedskræmmeri, alt det der … og så lige en drage?! Hvordan i alverden skulle de forklare DET?

"Åh, wow! Se, Karlo, der er FLERE sten, der glimter!" sagde Alva meget højt.

"Jeg kan altså ikke se dem," brummede Karlo utilfreds.

Pokkers! Om lidt ville han give op, rette sig op og få øje på dragen. Alva kiggede indtrængende på Mala og Jonas, men de trak bare hjælpeløst på skuldrene. Alva havde en sweater bundet om hoften, og den nærmest flåede hun af og kastede i samme bevægelse over Karlos hoved.

"Hey, hvad laver du?" lød det mumlende derindefra.

"Jeg gør det mørkere. Så er det lettere at se stenene!" forklarede hun, mens hun holdt trøjen stramt ned over hans hoved.

Efter lidt tid spurgte Karlo inde fra trøjen: "Der er slet ikke nogen sten, der glimter, vel? I tager bare pis på mig."

Før Alva kunne nå at svare, udbrød Mala: "Åh pokkers, nu er de holdt op med det." Alva trak forsigtigt sweateren væk fra Karlos hoved og kastede et hurtigt blik mod himlen. Dragen var væk. Jonas og Mala så lige så lettede ud, som Alva følte sig.

"Jeg er altså ikke dum!" sagde Karlo tvært. Han var knaldrød i ansigtet. "Som om der skulle eksistere sten, der glimter og skifter farve!" Rasende gik han i forvejen, tilbage mod parkeringspladsen og sekretariatet.

Jonas lænede sig ind mod Alva og hviskede: "Velkommen til SCHOOL OF TALENTS."

Et smil bredte sig over Alvas ansigt, mens hun rodede rundt i sin hjerne efter noget sejt at gøre eller sige, men der var helt tomt derinde. Det lykkedes hende ikke at komme med mere end et lille nik. Men Jonas lod ikke til at bide mærke i det. Han gik og snakkede med Mala. Helt hverdagsagtigt.

Alva kiggede sig omkring, mens de gik. Alt virkede helt normalt igen. Himlen var dragefri, og biller, myrer og edderkopper knævrede løs i græsset omkring dem. Fårene brægede deres madkvad.

Et stykke foran dem rejste en dreng sig fra græsset. Han havde blondt strithår, og han så sig søgende omkring. Da han fik øje på Mala, Jonas og Alva, begyndte han at gå den

modsatte vej. Havde han ligget der i græsset hele tiden? Det var, som om han var dukket op ud af den blå luft. Som om han havde været usynlig.

Onkel Thomas havde ikke overdrevet. Her skete virkelig vilde ting!